

lige Betragtninger om det heldige eller ikke heldige i at hve Tilskud til private Foreninger. Jeg tror, at denne Forening og det Formaal, den har sat sig og virker for, og som det forekommer mig ogsaa den ærede Ordfører indrømmede, at den har virket med Held for, at dette Formaal er af en saadan Betskaffenhed, og at Foreningen er saaledes stillet og har virket saaledes, at der vel kunde være Anledning til at støtte Foreningen paa den af denne ønskede og ogsaa af Regeringen foreslaaede Maade. Og jeg skulde mene, at det ikke kan komme saa særdeles i Betragtning, at denne Understøttelse af 8.000 Kr. omtrent paa lidt nær vil være lige saa meget som det Bidrag, som Foreningens Medlemmer betale i Kontingent. Skal der overhovedet gøres noget for Fiskerisagen, skal den ikke komme til at ligge som et Stebbarn med kun en Spændetrøje paa, tror jeg i Virkeligheden, det er paa Tide, at man tager fat derpaa, og jeg ved ikke, at der findes noget bedre Organ til at virke i den Retning end netop Dansk Fiskeriforening, der udelukkende har sat sig denne Opgave, og til hvilken et ikke ringe Antal Medborgere bidrager netop kun for at støtte den gode Sag, og uden at Foreningen paa anden Maade skænker dem nogen Fordel eller besl. De fleste af Medlemmerne i Dansk Fiskeriforening ere dette kun for at støtte den gode Sag; det er det, som har bevæget dem til at indtræde, og det er ogsaa dette, som bevæger dem til vedblivende at være Medlemmer af Foreningen, og jeg tror, at det vil være en stor Opmuntring baade for de Medlemmer, som allerede ere i Foreningen, og ogsaa til at skaffe ny tiltrædende Medlemmer, naar man ser, at Foreningens Formaal og Virksomhed ogsaa støttes fra Statens Side med et saa, jeg tør sige det, betydeligt Bidrag, som der her er Tale om.

D. Scavenius: Jeg har bedt om Ordet for at gøre nogle korte Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede Ordfører fremkom med angaaende Bevillingen til Husdyrbrug, og særlig den Sammenstilling, som han anstillede mellem de Tilskud, der ydes til Statshingstestuerne i Sjælland og paa Verne. Den ærede Ordfører mente, at de fik for meget her paa Verne i Forhold til Sjælland, og henstillede til Indenrigsministeren at bringe noget mere Ligelighed ind i disse Forhold. Jeg skal dertil for det første bemærke, at jeg tror, at de Summer, som den ærede Ordfører vistnok gik ud fra, nemlig dem, som ere blevne tilstaaede fra Indenrigsministerens Side til de forskellige

Statshingstestuer, ikke i Virkeligheden ere blevne anvendte; i alt Fald for Sjællands Bedkommende er der nogen Forskel. Navnlige for det første Mars Bedkommende, som er nævnt, nemlig 1887—88, er der ikke en væsentlig Forskel paa de Beløb, som i Gennemsnit ere faldne paa de præmierede Hingste de forskellige Steder. I øvrigt tror jeg ogsaa, at det ikke er det rigtige Grundlag at gaa ud fra, naar den ærede Ordfører sagde, at der var anvendt 28 Kr. mere paa Verne pr. præmieret Hingst end i Sjælland, thi det kan vist meget vel forsvares, at der af et vist Antal fremstillede Hingste eller overhovedet Dyr ved et Dyrsue uddeles forholdsvis større Præmier til et mindre Antal Dyr. Til Forsvar for sin Betragtning ansøgte den ærede Ordfører ogsaa, at han mente, at Hesteavlen i Sjælland i det hele stod paa et højere Standpunkt end paa Verne, og at de Dyr, som præmieres derovre, havde noget større Værdi. Jeg mener nu, at denne Betragtning just taler til Fordel for, at der anvendes forholdsvis noget mere de Steder, hvor den paagældende Gren af Husdyrbruget staar paa et lavere Standpunkt. Jeg opfatter nemlig disse Præmier — og er vistnok dertil enig med den ærede Ordfører — som en Opmuntring til at skaffe de bedst mulige Dyr til Stede, altsaa som givne til Fremme i det hele for det paagældende Husdyrbrug, og dertil trænges der jo selvfølgelig i højere Grad, naar den paagældende Afd. staar paa et lavere Standpunkt i den Provins, der er Tale om, end naar den allerede er naaet til et mere fremmeligt Standpunkt og saaledes bedre kan støtte sig selv uden nogen Pengeunderstøttelse udefra. I øvrigt kan jeg være ganske enig med den ærede Ordfører i de Betragtninger, han fremførte om Betydningen af disse Bevillinger i det hele og om Berettigelsen af dem. Der er vistnok ingen Tvivl om, at saaledes som Udviklingen er for Øjeblikket, spiller Husdyrbruget en saa stor økonomisk Rolle, at der er al Grund til at støtte det saa vidt som muligt fra Statens Side, og det er i og for sig ogsaa en Ting, som i en vis Forstand kan siges at betale sig godt for Staten. Jeg er derfor heller ikke saa ganske enig i de Udtalelser, som ere fremkomne fra det ærede Medlem for København 4de Valgkreds (Scharling); om, at man allerede nu skulde være kommen for langt i den Retning. Saa vidt jeg forstod ham, var det vistnok hans Mening, men i øvrigt har jo det ærede Medlem selv været med til i Mar at forøge de Bevillinger, som her er Tale om. Det ærede Medlem fremkom med den Udtalelse, at man maatte stønne,